

[Maisted]

straffe en anden person, fordi man vil have ram på et menneske.

Forudsætningen for dette er jo, at man får dømt vedkommende for at have begået strafbare handlinger, og jeg tror, det er meget få mennesker, der slipper fra konkursrytteri og den slags ting, hvis de først er straffet og kigget ud i systemet, for så er der ikke mange, der vil handle med dem.

Jeg tror altså, at problemet er betydelig mindre, end man forestiller sig, og det væsentlige er som sagt, at tanken lyder rigtig, men den har ingen praktiske muligheder for at blive gennemført.

Ole Espersen (S):

Man kunne få det indtryk af nogle af indlæggene, at der var tale om et generelt forbud mod at udøve næringsvirksomhed i visse situationer. Det er der jo ikke tale om. Der er tale om, at vi foreslår, at man under visse forhold kan forhindres i at udøve erhvervsvirksomhed i selskabsform. En fisker, en landmand, en snedker osv., der driver sit eget personlige firma, vil vi naturligvis ikke drømme om at fratage retten til at udøve sin næring; det, der er tale om her, er misbrug af selskabsformen og ikke andet.

Jeg kan sige, da man så ofte også fra justitsministerens side – og med rette – henviser til nordisk retsenhed, at man i både Norge og Sverige har følt et så påtrængende behov for et forbud mod konkursrytteri, at det for længst er indført dér og, så vidt jeg erindrer, i hvert fald i Sverige af en borgerlig regering. Dér har man følt behovet, hvorefter man har gjort, hvad der var rimeligt at gøre, og det er vores opfattelse, at der også er et sådant behov her.

Jeg synes, hr. Flemming Hansen misforstod noget af sigtet, for der er jo ikke tale om at rydde ungsraven – eller var det hr. Bjørn Elmquist, der brugte det udtryk? Men det var i hvert fald en lignende betragtning, hr. Flemming Hansen var inde på. Der er tværtimod tale om, at vi ønsker at sørge for, at vi har et sundt erhvervsliv, hvis image ikke generes af dem, der misbruger selskabslovgivningen. Der er tale om, synes jeg, noget, som alle burde kunne være enige om, nemlig at de former for erhvervsvirksomhed, vi kan vælge at drive, herunder bl.a. især aktieselskabsformen og anpartsselskabsformen, kan

misbruges, fordi der ikke er personligt ansvar.

Det, der er tale om – for med det samme generelt at gå til retssikkerheden – er en slags suspension. Det er jo ikke usædvanligt, vil jeg sige specielt til hr. Lenger, at en person, der mistænkes for noget strafbart eller måske det, der er mindre, i en periode – og det kan så være indtil videre, det kan foreslået godt ændres til – suspenderes fra sin stilling, og når hr. Lenger netop fremhæver kapitalistens forhold til andre former for erhvervsudøvelse, synes jeg, at den sammenligning er rimelig. Det, der er tale om her, er netop en suspension.

Ministeren var i tvivl om, hvorvidt der virkelig var behov for en sådan lovgivning. Vi skriver jo, at konkursrytteriet desværre er mere udbredt, end man forestiller sig. Vi har ikke nogen statistik, og vi har heller ikke et klart billede af omfanget, men vi kender det fra mange fagforbund, hvis medlemmer gang på gang lider under at blive ansat i firmaer, hvor tanken blot var den at have en vis aktivitet et stykke tid og derefter holde op – med den skadevirkning, det har for de ansatte, og med den store økonomiske skadevirkning, det har for Lønmodtagernes Garantifond. Derfra ved vi, at konkursrytteriet er ganske udbredt.

Ministeren henviste nogle gange til det udvalg, jeg selv nedsatte, jeg tror, det var i 1981 eller i begyndelsen af 1982, og jeg har da også savnet oplysninger om, hvad der er sket i dette udvalg. Derfor spurgte jeg for et års tid siden, tror jeg det var, om ministeren ville bede udvalget vedrørende økonomisk kriminalitet om at afgive delbetænkning om konkursrytteri o.lign., og jeg spurgte også, hvordan ministeren i det hele taget ville tilrettelægge udvalgets arbejde med henblik på en snarlig færdiggørelse heraf, for jeg savnede også resultatet af dette udvalgs arbejde. Og når behovet føltes dengang, så føles det endnu mere nu, synes jeg, hvor der er gået adskillige år. Spørgsmålet blev gentaget den 25. november 1984, men så vidt jeg har kunnet få oplyst, har vi stadig ikke fået noget svar. Derfor må jeg for så vidt vende spørgsmålet om og spørge ministeren, hvorfor vi ikke har fået oplysninger om, hvad udvalget er nået frem til, specielt når det drejer sig om de ting, vi drøfter her i dag.